IARNA 1982/83 TREBUIE SĂ DEVINĂ SEZONUL RELANSĂRII SCHIULUI ROMÂNESC ÎN CIRCUITUL VALORILOR INTERNAŢIONALE!

Recent s-au încheiat la Braşov lucrările cursului de perfecţionare a antrenorilor de schi din ţara noastră. La sfîrşitul celor 4 zile de comunicări a avut loc, în sala de festivităţi a Rectoratului Institutului politehnic din localitate, o adunare cu caracter de lucru, la care a participat general-locotenent Nicolae Stan, vicepreşedinte al C.N.E.F.S., prilej al unui rodnic schimb de păreri cu un mare număr de activişti, specialişti, profesori şi antrenori care lucrează în domeniul sporturilor zăpezii. A ieşit în evidenţă – pe lîngă succesele înregistrate de schiorii noştri de-a lungul anilor, care au contribuit, într-o vreme, la mărirea prestigiului sportului românesc peste hotare – faptul că, în ultimii ani, **practicanţii schiului de fond, ai probelor de schi alpin, ai biatlonului şi săriturilor cu schiurile au înregistrat SERIOASE RĂMÎNERI ÎN URMĂ.** Regresul s-a materializat în pierderea poziţiilor fruntaşe ocupate cîndva în zona balcanică, în dispariţia treptată a reprezentanţilor noştri din lupta pentru locurile de pe podium la toate competiţiile internaţionale la care au participat, precum şi în faptul că, la marile întreceri internaţionale, campionate mondiale şi Jocuri Olimpice, în special, performerii „disciplinelor albe" n-au cucerit nici puncte, nici medalii. Dacă la Olimpiada de iarnă de la Innsbruck biatlonistul Gh. Vilmoş ocupa un merituos loc 5, iar la campionatele mondiale de biatlon din 1974 Gheorghe Gîrniţă cucerea o preţioasă medalie de argint, dacă în 1973–'74, Dan Cristea domina Balcaniada cu două medalii de aur la probele alpine, schiul nostru a ajuns acum în situaţia de a nu avea reprezentanţi la ultimele două ediţii ale Jocurilor Olimpice, **DIN LIPSĂ DE VALOARE,** şi de a ocupa poziţii sub locul 35 în probele individuale şi penultimul loc la ştafetă la ultimele campionate mondiale de schi fond. La fel de nesatisfăcătoare a apărut, la vremea potrivită, clasarea unui singur schior român în primele 6 locuri ale ultimelor ierarhii balcanice.

Este, deci, evident că importantele realizări acumulate în anii noştri în domeniul extinderii sportului de masă şi al schiului de agrement, şi mai cu seamă al construcţiei de mijloace de urcare pe cablu şi al amenajării de noi pîrtii în mai toate regiunile cu profil muntos, **NU-ŞI AU CORESPONDENT PE MĂSURĂ ÎN ARIA SCHIULUI DE PERFORMANŢĂ.** Grăitor este şi faptul că la „Cupa Prieteniei" (important prilej de a căpăta certificatul valorii autentice) tinerii noştri reprezentanţi nu ne-au oferit satisfacţii. Astfel că în privinţa viitorului apropiat garanţiile de remediere a situaţiei pot apărea numai **DACĂ SE IAU, DE URGENŢĂ, MĂSURI FERME DE ERADICARE A TUTUROR LIPSURILOR MANIFESTATE, DE UNIRE A TUTUROR FORŢELOR RESPONSABILE, DE MOBILIZARE A ENERGIILOR EXISTENTE – NUMEROASE, DAR LATENTE – DIN DOMENIUL SPORTURILOR PE ZĂPADĂ. ÎNCEPÎND, ÎNSĂ, ÎNCĂ DIN ACEST APROPIAT SEZON HIVERNAL!**

MUNCA TEMEINICĂ DESCHIDE DRUMUL SPRE PISTELE OLIMPICE!

La începutul sezonului hivernal 1982—1983, revenirea la un nivel de competitivitate internaţională a schiorilor români a devenit un deziderat major, o necesitate. E nevoie ca practicanţii probelor alpine şi schiului de fond, ai biatlonului şi săriturilor cu schiurile să reintre chiar din această iarnă în lupta pentru supremaţie în Balcani, dar şi să pregătească, din vreme, îndeplinirea cu succes a onorantelor obiective pe care le au la concursul preolimpic şi, mai cu seamă, la întrecerile Jocurilor Olimpice de la Sarajevo, din 1984. Trebuie, însă, să se ştie, în primul rînd de către specialiştii, activiştii şi performerii înşişi, că saltul internaţional preconizat, pe care-l doresc, nu se poate realiza decît dacă sînt rezolvate — acasă! — probleme mai vechi şi mai noi, care au grevat serios în ultimii ani progresul general al schiului nostru. Să încercăm să punctăm unele dintre aceste impedimente relevate şi subliniate cu prilejul consfătuirii de lucru de la Braşov.

> MIHAI BĂRĂ, secretar al C.J.E.F.S. Braşov: *„Împărtăşesc ideea ca organizarea competiţiilor de nivel republican să se facă prin rotaţie, de către mai multe judeţe. E adevărat că pînă acum s-au mai încercat asemenea experienţe, că s-au întîmpinat greutăţi acolo unde judeţele n-au avut tradiţiile Braşovului sau ale Prahovei. Ar fi trebuit să ajutăm mai mult aceste încercări. Opinez că trebuie să insistăm în continuare pe instaurarea unui sistem competiţional «stil caravană», care să parcurgă toate judeţele cu profil montan şi cu condiţii propice de organizare a concursurilor, după modelul «Cupei Mondiale»".*

SECŢII INUTILE (!), ANTRENORI NEPRODUCTIVI (!!)

Jumătate dintre judeţele ţării au un profil mai mult sau mai puţin muntos, în orice caz un relief care favorizează practicarea sporturilor de iarnă. De o parte şi de alta a arcului carpatin pot fi uşor depistate spaţii favorabile amenajării pîrtiilor, traseelor, poligoanelor, trambulinelor sau jgheaburilor pentru săniuţe şi bob. În foarte multe localităţi situate în aceste regiuni a şi fost, dealtfel, înfiinţată, în ultimele 3 decenii, o reţea vastă de unităţi sportive de profil, cluburi şcolare, universitare, sindicale, departamentale. În momentul de faţă, în scriptele celor două federaţii de specialitate (schi-biatlon şi bob-sanie) figurează peste 200 de secţii. **Acest număr pare pe deplin satisfăcător, dar în realitate nu este aşa. La o privire mai atentă a rezultatelor, numai vreo 20 de secţii din cîteva judeţe (6—7) probează prin concursuri că sînt preocupate, într-o măsură mai mare sau mai mică, de schiul de performanţă (probe alpine, schi-fond, biatlon, sărituri). Ce fac, deci, celelalte 180 de secţii care nu figurează în nici un clasament al nici unei competiţii de nivel naţional?** O seamă de analize efectuate de organele de control au relevat că, în majoritatea unităţilor, profesorii şi antrenorii lucrează cu începători, abandonaţi, însă, în mod surprinzător, după un an-doi de activitate, pentru a reîncepe procesul cu... alte serii de copii care vor avea aceeaşi soartă! Raţionamentul e simplu: dacă faci la infinit muncă de iniţiere, nimeni nu te poate trage la răspundere, nu-ţi poate cere rezultate de nivel internaţional şi nu are pretenţia de a vedea rodind anume investiţii, roade care n-au cum să vină la o vîrstă atît de fragedă... Aşa că **o sumedenie de secţii subvenţionate pentru activitatea sportivă de performanţă şi foarte mulţi profesori specializaţi în schi, remuneraţi în acest scop, se transformă în adevărate centre de învăţare a schiului,** ale căror obiective se ridică doar pînă la cîştigarea unor minore competiţii de nivel local. Pe de altă parte, nu e mai puţin adevărat că normativele în vigoare ale M.E.I. obligă pe profesori să activeze cu un număr mare de tineri sportivi, pentru care nu există nici material specific suficient, nici posibilităţi de lucru individualizat, singura cale viabilă de progres spre marea performanţă. Aşa că cei peste 80 de profesori de schi care lucrează în reţeaua cluburilor sportive şcolare fac, în mod organizat, activitate sportivă de masă!

> ION COJOCARU, maestru al sportului la schi: *„Schiul nostru stă, în general, excelent, la capitolul teoriei, antrenorii noştri se ascund însă după vorbe în care expresia «caracter ştiinţific» apare un-doi, fără însă ca ultimele cuceriri ale ştiinţei să se facă simţite în rezultatele obţinute în concursuri! Cred că ceea ce-i lipseşte, acum, schiului românesc este acea splendidă flacără a pasiunii care ne anima pe noi, acum 20—30 de ani. Dacă antrenorii noştri nu pun suflet în activitatea lor, cum, oare, să formeze mari campioni din elevii pe care-i pregătesc?"*

JUDEŢE MONTANE DISPĂRUTE DIN ARIA SCHIULUI...

O situaţie cu totul anormală este aceea a repartizării, pe regiuni, a profesorilor şi antrenorilor specializaţi în schi. **Judeţul Braşov concentrează 63 din cei 110 specialişti existenţi în total în ţară, grupaţi în 9 cluburi de performanţă.** Această poziţie favorizantă e rezultatul firesc al dezvoltării materiale a Poienii Braşov, ca principală staţiune de sporturi de iarnă. Aici există pîrtii numeroase şi de bună calitate, posibilităţi de cazare, mijloace mecanice de urcare. Şi, întrucît Braşovul a fost ani de-a rîndul regiunea în care s-a practicat cu succes schiul de performanţă, Poiana a devenit, în virtutea unor obişnuinţe, centrul singular care a acaparat aproape întregul calendar competiţional intern. Încetul cu încetul, celelalte regiuni montane ale ţării, localităţile în care se practică una-două discipline ale zăpezii au pierdut orice şansă de a intra — ca gazde — în circuitul competiţional, fiind, ca urmare, lipsite de unul dintre cele mai importante mijloace propagandistice — concursul — dar şi de dotările materiale adiacente confruntărilor. Ele n-au beneficiat, într-un cuvînt, de avantajul pe care-l oferă o atmosferă generală propice acestor sporturi. Pînă şi judeţul Prahova a pierdut o luptă inegală, deşi tradiţiile îi erau favorabile. S-a ajuns pînă acolo încît, cu toate că Pîrtia Lupului din Poiană este impracticabilă de ani de zile, nimeni nu poate concepe că întrecerile de coborîre pot fi organizate şi în Valea lui Carp, unde cu puţine eforturi ar putea fi amenajat un traseu convenabil. În acelaşi judeţ Prahova nu există decît doi (!) antrenori de schi-fond (la Azuga şi la Valea Doftanei), fapt care a condus la dispariţia de pe harta schiului de fond românesc a unor localităţi care acum două-trei decenii ofereau cu generozitate campioni ai probelor de alergare. Că problema repartizării cadrelor rămîne una reală în acest judeţ (şi în altele!) stau mărturie inadvertenţe de genul numirii, la absolvirea Facultăţii de educaţie fizică, a slalomistului Gheorghe Vulpe într-un post în care trebuie să predea... schi-fond! Sigur, nu putem eluda greşelile săvîrşite de organele sportive locale, de Inspectoratul şcolar judeţean Prahova vizavi de dezvoltarea schiului; dar în aceeaşi măsură se face vinovată şi federaţia de specialitate, care a permis ca, din diferite motive, ponderea activităţii de performanţă să se diminueze în judeţul Prahova — şi în alte regiuni — şi să cadă asupra Braşovului, lipsind judeţele montane şi de sprijin, dar şi de coordonare şi îndrumare. Braşovenilor le-a convenit această situaţie şi, în mare măsură, chiar meritau această cinste! Dar...

> ION MATEI, profesor la C.S.Ş. Predeal: *„Consider că redresarea schiului nostru trebuie să înceapă de la* MODUL DE A MUNCI AL ANTRENORILOR. *Ţin să subliniez că dacă vom continua să oferim elevilor noştri biletele de teleschi şi-i vom aştepta să facă* DE UNII SINGURI *coborîrile nu vom realiza niciodată nimic! Orele de antrenament trebuie făcute nu pe bocanci, ci pe schiuri, pe pîrtie!"*

> RODICA PALL, profesoară la C.S.Ş. Vatra Dornei: *„Ţin să mulţumesc organelor de resort pentru dotarea localităţii noastre cu o pîrtie de sanie, completată fericit în ultima vreme cu o pistă pentru practicarea schiului pe role. În acest fel, Vatra Dornei a devenit un adevărat centru al săniuţei, dar şi al schiului, întrucît, iată, începînd din acest sezon găzduim antrenamentele lotului naţional de schi-fond feminin. Menţionez, însă, că pe plan local ar trebui să fim mai activi în* A NE AJUTA PE NOI ÎNŞINE *în acţiunea de creştere a propriilor performeri, activitate în care sprijinul C.J.E.F.S. Suceava ar trebui să se facă mai mult simţit".*

„INEXPLICABILA" CĂDERE A SCHIULUI BRAŞOVEAN

...Dar s-a întîmplat un fenomen neaşteptat: **în ciuda marii concentrări de forţe umane şi de condiţii materiale, în ultimele sezoane nivelul schiului de performanţă braşovean a scăzut considerabil.** Dovezi? Nenumărate! În primul rînd, poziţiile internaţionale pierdute, dat fiind faptul că, în calitatea sa de cel mai bun judeţ în schi, Braşovul a furnizat cei mai mulţi selecţionabili loturilor reprezentative în competiţiile de peste hotare. În al doilea rînd, iată că aceiaşi braşoveni au început să piardă şi poziţiile privilegiate din ierarhiile interne. **La campionatele naţionale din 1982 nici o braşoveancă n-a figurat în primele 6 la slalom senioare şi nici la schi-fond junioare II,** ca să nu mai amintim că la Dinamo şi la A.S.A., ambele din Braşov, sînt legitimaţi un mare număr de **schiori proveniţi din alte judeţe!** Iar ca imaginea schiului braşovean să fie şi mai completă, la o socoteală simplă, în grija celor 63 de specialişti ar fi trebuit să se afle 600—700 de sportivi: or, în total, nu sînt legitimaţi în judeţ decît cel mult 300 de schiori cît de cît autentici.

O BAZĂ DE PREGĂTIRE PROPRIE SCHIORILOR ALPINI

Încă una din marile probleme ale schiului nostru, nerezolvată de ani de zile, este cea a pîrtiilor. În momentul de faţă, SCHIORII DE LA PROBE ALPINE NU AU O BAZĂ PROPRIE DE PREGĂTIRE: ei împart cu turiştii absolut toate pîrtiile şi absolut toate mijloacele de urcare pe cablu, de la telecabine pînă la teleschiuri! Se mai poate vorbi, oare, despre intensitatea antrenamentelor cînd un component al lotului naţional de seniori face numai 10—15 coborîri pe zi în loc de 30—35? Şi asta pentru că stă, împreună cu turişti, la coadă? Mari sume sînt cheltuite la telecabine, la telescaune şi la schi-lifturi, care sînt proprietatea Ministerului Turismului şi care nu admite pierderi la acest capitol. Bugetele schiorilor sînt astfel serios diminuate, un calcul sumar spunîndu-ne că, într-un sezon, un schior bun cheltuieşte numai pentru urcări aproximativ 25 000 de lei!

Pe de altă parte nu e mai puţin adevărat că, dacă soluţia unei baze proprii a schiorilor este ideală, AGLOMERAREA EXAGERATĂ **a activităţilor de pregătire şi competiţională în Poiana Braşov constituie, la rîndul ei, o altă cauză a rămînerii în urmă a schiului nostru.** Am amintit despre posibilităţile oferite de Valea lui Carp din Bucegi, căreia i se poate alătura Valea Dorului; s-a vorbit la consfătuirea de la Braşov şi de unele posibilităţi din Semenic, Paring, Păltiniş, Harghita, Bistriţa-Năsăud, unde cu eforturi materiale mici pot fi amenajate pîrtii omologabile. **Ar trebui, însă, mai întîi să fie învinsă comoditatea antrenorilor şi sportivilor, învăţaţi de ani de zile cu Poiana,** obişnuiţi „să dea o fugă" bisăptămînal acasă, la Braşov, şi care, se pare, nu se pot despărţi de unele „mărunte" tentaţii pe care le oferă frumoasa staţiune de la poalele Postăvarului. Totul pare — şi este! — o chestiune de mentalitate.

Pentru noul sezon, federaţia de specialitate a şi orientat calendarul competiţional intern spre MAI MULTE JUDEŢE. Ei bine, să le vedem la treabă!

> ION VARTOLOMEI, preşedintele Comisiei judeţene de schi Sibiu: *„Păltinişul poate să intre foarte uşor şi repede în circuitul schiului românesc de performanţă. Pîrtia de aici, care păstrează vreme îndelungată zăpada, prezintă o diferenţă de nivel de peste 800 de metri, fapt care o face omologabilă. Ar mai fi necesară doar o acţiune de curăţare a terenului de rădăcini şi trunchiuri pentru ca Sibiul să poată anunţa că e în stare să organizeze concursuri de anvergură naţională. Ţin să mai menţionez că unii dintre specialiştii sibieni au imaginat şi construit un aparat de cronometraj electronic care, testat în condiţii de concurs, a dat satisfacţie deplină!"*

● Sezonul 1982–'83 trebuie să consemneze creşterea substanţială a eforturilor şi contribuţiei efective ale tuturor organelor, organizaţiilor cu atribuţii în domeniul schiului de performanţă, ale activiştilor, specialiştilor şi sportivilor, pentru ca practicanţii tuturor probelor să progreseze, refăcînd terenul pierdut. Acest sezon este hotărîtor pentru pregătirea temeinică a elementelor talentate existente şi, în această perspectivă, hotărîtor pentru modul de reprezentare a sportului nostru la proxima Olimpiadă de iarnă.

● Creşterea parametrilor valorici ai schiorilor noştri se poate efectua numai pe baza unei organizări judicioase a activităţii de pregătire şi competiţionale din partea Federaţiei române de schi, pe baza unui control şi a unei îndrumări eficiente a tuturor secţiilor şi cluburilor, pe baza activizării cît mai multor unităţi teritoriale. Angrenarea cercetării ştiinţifice şi a medicinei sportive în acest ansamblu este obligatorie.

● Întrucît specialistul este verigă de bază a performanţei şi în sporturile zăpezii, e necesară o cotitură calitativă în munca celor 110 cadre (număr care a crescut de la 62 de cadre existente în 1976). Repartizarea echilibrată, armonioasă a profesorilor în toate judeţele cu profil montan trebuie dublată de apariţia şi formarea la I.E.F.S. de noi specialişti proveniţi dintre schiorii de performanţă şi nu, aşa cum des s-a petrecut pînă acum, dintre studenţii care abia au învăţat să schieze în anii de facultate. Toate aceste forţe tinere ar putea să înlocuiască contingentele de antrenori care de 15–20 de ani nu au dat nici un rezultat internaţional notabil cu elevii lor.

● E nevoie ca reglementările existente (completate însă cu altele), parafate de C.N.E.F.S. şi Ministerul Turismului, să devină realitate şi să contribuie efectiv la progresul schiului de performanţă. Ciocnirile de interese pe pîrtii, în jurul mijloacelor de transport pe cablu şi în staţiuni, nu sînt în folosul nimănui!

● Orientarea, în continuare, a calendarului competiţional intern în sprijinul ideii de extindere a sporturilor pe zăpadă în cît mai multe judeţe ale ţării şi de practicare a lor la cel mai înalt nivel constituie obiective de mare urgenţă. Intrarea în circuitul competiţional a Parîngului, Păltinişului, Bistriţei, Semenicului ar descongestiona, concomitent, Poiana Braşovului, atît de aglomerată şi – acum – atît de neprimitoare cu schiorii de performanţă.

● Studierea şi exploatarea tuturor posibilităţilor existente, astfel încît cei mai buni performeri români ai momentului să poată participa la competiţii internaţionale, în special la concursuri din cadrul „Cupei Europei", aducătoare de puncte F.I.S. şi, în primul rînd, la cele disputate în ţările vecine – singura cale de acces spre vîrfurile internaţionale ale schiului.

Nu avem pretenţia de a fi epuizat toate problemele schiului de performanţă, dar considerăm că începutul trebuie făcut imediat, cu realizarea, în primul rînd, a obiectivelor care ne stau la îndemînă, urmînd ca în continuare să se aplice toate măsurile necesare reclamate de o stare de lucruri în general necorespunzătoare, pentru a se asigura o prezenţă onorabilă a sportivilor români la apropiatele Jocuri Olimpice de iarnă de la Sarajevo, de care ne desparte, practic, un singur sezon, cel care începe!

Relatări de Radu TIMOFTE

PREZENŢA CU FOLOS

Sportul mondial îşi ţese activitatea pe o extraordinar de încărcată canava, cu mişcări continue de du-te-vino, depăşite în intensitate poate doar de fluxul turistic internaţional. Nivelul înalt la care a ajuns competiţia sportivă – în interesul manifestat de public, în valoarea participanţilor, în raza de influenţă – implică o prezenţă obligatorie pentru cei care vor să ţină pasul şi să nu rămînă în urmă.

Mişcarea sportivă românească marchează, în special în ultimii ani, o bogată contribuţie la sistemul de relaţii internaţionale instaurat pe stadioanele lumii, oglindind şi în acest domeniu liniile directoare ale politicii externe de pace şi cooperare a partidului şi statului nostru. În înfăţişările lor la întîlniri internaţionale, sportivii români caută să răspundă înaltului comandament cuprins în **Mesajul tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU: „să facă totul, să dea tot ceea ce este mai bun, pentru a reprezenta cu cinste culorile patriei în întrecerile sportive, pentru a nu ştirbi cu nimic, ci, dimpotrivă, a spori înaltul prestigiu de care România socialistă se bucură astăzi în rîndul tuturor naţiunilor lumii".**

Participarea la fenomenul sportiv internaţional, menţinerea contactului cu tot ceea ce este înaintat în domeniu, implică o atentă, judicioasă şi timpurie selecţie. Participarea la orice competiţie internaţională se cere bine gîndită, după criterii ferme şi nu de simplă conjunctură.

Prezenţa la concursul internaţional se impune de asemenea a fi bine concepută şi rea-

lizată. Fireşte că primul obiectiv este **rezultatul** (performanţa propusă) **şi afirmarea generală a mişcării noastre sportive.** Dar nu trebuie neglijate, concomitent, **extraordinarele posibilităţi de îmbogăţire a cunoştinţelor de specialitate, largul cîmp de schimb de experienţă** pe care-l oferă orice mare competiţie. A te întrece în arenă cu un oponent din altă şcoală sportivă, a vedea „la lucru" practicanţi din alte ţări, cu stiluri diferite, a sesiza noutăţile sau a înregistra tendinţele (tehnice, tactice) într-o disciplină sportivă – iată tot atîtea căi spre progres de care trebuie să profite orice sportiv, antrenor, tehnician aflat la un mare concurs. Nu este acceptabil exemplul – pe care l-am mai evocat – al tinerilor tenismani care, la campionatele europene, nu numai că nu vin să-şi încurajeze colegii în timpul meciurilor, dar nici nu consideră că ar putea să-şi sporească registrul de cunoştinţe tehnice.

În sfîrşit, vine **momentul întoarcerii acasă,** atunci cînd este absolut necesar **să ne străduim a valorifica deplin investiţia făcută.** Cum? Prin analiza învăţămintelor culese, prin transmiterea către cei de acasă (cei care nu au fost la competiţie) a noutăţilor, corelate cu mutaţiile intervenite în sportul respectiv, pe plan continental sau mondial, pentru ca evaluările ulterioare (eventual pentru Jocurile Olimpice) să aibă un temei viabil. **Unde sînt studiile celor care de ani şi ani însoţesc loturile noastre la marile competiţii peste hotare, avînd posibilitatea să acumuleze o colosală cantitate de informaţii? Unde sînt studiile tehnicienilor, arbitrilor, medicilor din box, atletism, canotaj, caiac-canoe ş.a.m.d., depozitarii potenţiali ai unei inestimabile experienţe? Unde sînt documentările la zi în ceea ce privesc noutăţile internaţionale în fiecare domeniu sportiv, de ce lipsesc în cele mai multe cazuri cunoştinţele despre potenţialul adversarilor?**

Iată doar cîteva gînduri fugare în jurul unei probleme de actualitate privind participarea sportivilor (şi tehnicienilor) noştri la competiţiile internaţionale şi efectele acestor prezenţe într-un mediu propice progresului.

Victor BĂNCIULESCU

ANTRENORUL DE BOX – „CHEIA" CARE DESCHIDE ŞI... ÎNCHIDE POARTA SPORTIVULUI SPRE PERFORMANŢĂ

Dezbatere organizată de ziarul nostru cu factori responsabili

În ultimii ani, sportul cu mănuşi nu a prea oferit amatorilor de spectacole pugilistice momente de satisfacţie. Rezultatele obţinute pe plan internaţional NU AU DEPĂŞIT COTA MEDIOCRITĂŢII, COBORÎND ADESEA CHIAR SUB ACEASTĂ COTĂ. La recentul turneu final al campionatelor naţionale am avut prilejul să vedem tot ce are mai bun boxul românesc la ora actuală. Sinceri să fim, cu cîteva excepţii, sportivii care au urcat pe podium nu au manifestat o valoare care ar putea fi competitivă şi pe ringurile internaţionale. Considerînd că elementul-cheie, factorul principal care poate schimba şi de care depinde ameliorarea acestei nedorite realităţi este ANTRENORUL, dezbaterea noastră de azi inserează cîteva opinii despre acest personaj important în procesul de pregătire a boxerilor.

BAZĂ DA, ANTRENORI BA!

GHEORGHE MOSCOPOL, vicepreşedinte la B.C. Galaţi: „Cred că principala problemă a boxului românesc la ora actuală o reprezintă ANTRENORUL. El a devenit „problemă" mai ales în ultimii ani, cînd s-a retras din activitate generaţia vîrstnicilor. Aceştia ştiau să caute şi să găsească tineri dornici să practice boxul. Mai puţin pregătiţi din punct de vedere teoretic decît absolvenţii I.E.F.S., antrenorii cei bătrîni aveau însă un mare crez: MUNCA PASIONANTĂ. Ştafeta a fost preluată (e un fel de a spune) de o generaţie mult prea comodă de tineri antrenori care s-au specializat extrem de rapid în... a-şi justifica insuccesele. **„Nu avem condiţii", „Nu vin copiii la box"** — sînt principalele lor scuze. Realitatea este însă alta. La noi la Galaţi, de exemplu, pe vremea antrenorului Petre Mihai pregătirile boxerilor s-au făcut şi într-o săliţă încălzită iarna cu un godin. Şi aveam atunci boxeri valoroşi. Acum avem două săli de antrenament dotate cu toate cele de trebuinţă activităţii pugilistice (aparatură de tot felul, saună), avem cantină pentru sportivi, avem tot sprijinul organelor de conducere din oraş, ni s-au repartizat (cu prioritate) pentru selecţia sportivilor cele mai mari şcoli din oraş (Grupul şcolar al combinatului siderurgic, liceele industriale nr. 3, 6, 9, Liceul de marină etc). În ciuda acestor condiţii excelente, avem un singur campion la seniori (Georgică Donici), iar la juniori, cum se spune, nici nu ne vedem. Am luat măsuri, unele drastice (pentru neîndeplinirea obiectivelor, am renunţat la serviciile antrenorului Nicolae Dobre, iar antrenorului Gheorghe Eremia i s-a dat un ultim avertisment). Dar poţi oare stimula cu sancţiuni pasiunea antrenorilor pentru meseria pe care singuri şi-au ales-o? Ca întreg sportul nostru cu mănuşi, B.C. Galaţi are nevoie de antrenori care să muncească cu dăruire, nu de... funcţionari a căror activitate formală produce numai mediocrităţi. **Copii talentaţi avem, condiţii de pregătire bune avem.** Ne mai trebuie antrenori ataşaţi de box nu numai prin... statul de plată, ci şi prin pasiunea pentru propria lor profesie. Atunci vom avea şi performanţe bune".

SĂ ÎMBINĂM PRACTICA CU TEORIA

Conf. univ. EUSTAŢIU MĂRGĂRIT, maestru al sportului, de la catedra de atletică grea a I.E.F.S.: „Aproape în fiecare an absolvă institutul nostru 2—3 studenţi cu specializarea box. În majoritatea lor, ei sînt încadraţi la cluburile sportive şcolare, dar dintre aceşti, şi aşa puţini, specialişti cîţiva au optat pentru alte munci: Mircea Popescu este inspector în M.E.I., Iancu Mergiani — instructor la C.N.E.F.S. etc. **Cerinţele impuse antrenorilor sînt, în general, minime, mai ales pentru cei ce muncesc cu juniorii.** Un titlu de campion îi... asigură o viaţă liniştită 2—3 ani şi aproape nimeni nu-l întreabă de valoarea boxerului respectiv, de perspectiva lui. Or, aici este greşeala. **Remuneraţia antrenorilor ar trebui să fie făcută în funcţie de rezultatele muncii lor, de ceea ce dă, concret, fiecare pentru boxul românesc.** O altă categorie o constituie antrenorii care au terminat institutul nostru la cursul fără frecvenţă. Printre ultimii absolvenţi: Calistrat Cuţov, Alec Năstac, Gheorghe Vlad, care lucrează în secţii bune, cu rezultate mulţumitoare. Pînă cu 15—20 de ani în urmă, antrenorii erau aleşi dintre practicieni, toţi foşti boxeri. Apoi au apărut şi teoreticienii, iar îmbinarea celor două categorii este, cred eu, idealul. Acum sportul de mare performanţă nu mai poate fi separat de cercetarea ştiinţifică, de aplicarea în practică a tot ce este nou. În afara tinerilor antrenori amintiţi mai sus, cred că un aport însemnat la relansarea boxului nostru îl pot aduce şi G. Potea, I. Zeibel, Al. Pescaru, O. Tabără, V. Fintînă, C. Hoduţ ş.a., care au şi probat că au calităţile necesare unui bun pedagog...".

EU AM ÎNVĂŢAT TOATĂ VIAŢA

CONSTANTIN NOUR, antrenor emerit: „Nu exagerez cu nimic afirmînd că întreaga activitate pugilistică, bună sau rea, gravitează în jurul antrenorului. Tînărul care vine la box o face dintr-o pasiune, mai mult sau mai puţin conturată, pentru acest sport bărbătesc. Dorinţa lui de a deveni campion se leagă, nemijlocit, de ajutorul pe care speră să-l primească de la antrenor. De la acesta aşteaptă tînărul începător să înveţe tehnica de luptă. **Dar nu numai tehnica de luptă îl interesează pe tînărul învăţăcel, ci şi... înţelegerea maestrului faţă de ambiţiile şi adesea greutăţile pe care le are elevul.** Ca să răspunzi, în calitate de pedagog, la toate aceste cerinţe, e **nevoie nu numai de calificare profesională, ci şi de pasiune.** Pasiunea de a vedea cum creşte şi se dezvoltă datorită muncii tale un tînăr pe care, cum se spune, n-ai fi dat nici doi bani... Celor mai mulţi dintre antrenorii de azi le lipseşte, în primul rînd, această pasiune. În al doilea rînd, **rezultatele lor mediocre sînt datorate comodităţii, concretizată în antrenamente şablon, plictisitoare, fără un minim de inventivitate** (în exerciţii şi în tehnică), atît de necesară în toate sporturile. În al treilea rînd, **cei mai mulţi dintre antrenorii tineri au ajuns, nu ştiu cum, la nişte „adevăruri definitive". Ei socotesc că nu mai au nimic de învăţat.** Nu citesc nimic sau aproape nimic, nu admit că în sportul nostru atît de vechi pot apare (şi apar!) lucruri noi. Eu am învăţat toată viaţa. Am învăţat să mă descurc în franceză şi engleză, în rusă. Boxul, dorinţa de a şti ce se întîmplă şi la alţii în acest domeniu m-au stimulat. Nu mi-e ruşine să recunosc, am învăţat multe chiar de la sportivi. Individualizarea antrenamentului, lucrul cu fiecare sportiv este o adevărată şcoală. Şi pentru tînăr, şi pentru maestru. Cine crede că nu mai are nimic de învăţat nu este un antrenor capabil. V-o spune unul care a petrecut 60 de ani în box. Măcar pentru aceşti ani, credeţi-l!".

FĂRĂ PASIUNE NU SE POATE

MIHAI TRANCĂ, secretar al F.R. Box: „Poate mai mult decît în alte sporturi, în box antrenorul are o importanţă enormă din pricina efectelor grave pe care le poate avea pregătirea slabă. Am văzut nenumăraţi juniori talentaţi care neavînd şansa să întîlnească un Antrenor (cu „A" mare) s-au pierdut pe drum. Prima caracteristică a unui tehnician valoros este pasiunea pentru meseria sa. Această pasiune, numai ea, îl determină pe antrenorul de box să-şi caute elevi prin şcoli, pe terenurile de sport sau de joacă ale copiilor. Aşa făceau Gheorghe Bobinaru (la Brăila), Petre Pop (la Reşiţa), Cristian Panaitescu (la Slatina şi apoi la Cîmpulung Muscel) ş.a. **Această importantă muncă de căutare a dispărut din preocupările antrenorilor noştri.** Cei mai mulţi nu caută să-şi apropie sufleteşte elevii, aşa cum făceau Constantin Nour, Marcu Spacov, sau alţi antrenori vîrstnici, de numele cărora se leagă cele mai frumoase succese ale boxului nostru. Este vorba de încrederea pe care sportivul o capătă în maestrul său. Fără această încredere, sfaturile antrenorului nici nu sînt luate în seamă. **Astăzi avem puţini antrenori apropiaţi de elevii lor. Ei au devenit un soi de funcţionari care, în cel mai bun caz, îşi fac programul de antrenament, un program şablon, comod,** care nu urmăreşte în special „ceva" sau pe „cineva". Din păcate, aşa cum spuneam, cei care muncesc cu pasiune sînt puţini şi, paradoxal, nu sînt dintre antrenorii cu „cărţi de vizită". Iată cîteva exemple: Constantin Vasiliu (Iaşi), Vasile Fintînă (Craiova), Aurel Anton (Medgidia), Gheorghe Vlad şi Aurel Simion (Cîmpulung Muscel). Elevii lor se impun în întrecerile juniorilor şi, în ultima vreme, chiar la seniori. Situaţia nu mai poate continua astfel. Avem în ţară 228 de secţii afiliate. După încheierea sezonului competiţional 1982 vom face analiza amănunţită a fiecăreia. **Secţiile care în ultimii 5—6 ani nu şi-au justificat existenţa, vor fi radiate.** De asemenea, vom renunţa la antrenorii care nu au produs nimic în această perioadă. **Dorim să readucem boxul românesc pe drumul performanţei internaţionale de prestigiu** şi ne vom lua tovarăşi de drum numai antrenorii care iubesc sportul cu mănuşi şi dovedesc aceasta prin fapte".

Iată, deci, cîteva opinii competente despre acest important personaj al activităţii pugilistice, ANTRENORUL. Fără a fi acoperit aria vastă a preocupărilor unui antrenor în adevăratul înţeles al cuvîntului, opiniile invitaţilor noştri se opresc asupra unor cerinţe de primă importanţă pe care trebuie să le îndeplinească toţi cei care se ocupă de pregătirea boxerilor. Se vorbeşte despre **PASIUNE,** despre **MUNCĂ,** despre necesitatea permanentă de **A ÎNVĂŢA, A INOVA, A MODERNIZA,** despre **RĂSPUNDERE MORALĂ.** Nu sînt lucruri noi, vor spune mulţi dintre cei vizaţi. Dar sînt **DE STRICTĂ ACTUALITATE.** Situaţia prezentă a sportului nostru cu mănuşi demonstrează că aceste cerinţe, deşi cunoscute, sînt neglijate sau abordate adeseori de mîntuială.

Este evident că şi în activitatea pugilistică se simte nevoia acută a unei **NOI CALITĂŢI** în muncă, plecînd tocmai de la factorul nr. 1 al acestei munci – **ANTRENORUL!**

Petre HENŢ
Paul IOVAN